

Wyrok z dnia 5 grudnia 1997 r.

II UKN 380/97

Nie stanowi usprawiedliwionej podstawy kasacyjnej, w rozumieniu art. 393¹ pkt 2 KPC, zarzut naruszenia przepisów postępowania do jakiego doszło w innej, prawomocnie zakończonej sprawie.

Przewodniczący SSN: Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Zbigniew Myszka, Maria Tyszel (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 1997 r. sprawy z powództwa Stanisława M. przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu "C.Ł." SA w Ł. o zasądzenie renty wyrównawczej, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 16 kwietnia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Łodzi wyrokiem z dnia 22 listopada 1996 r. [...] oddalił powództwo Stanisława M. przeciwko Przedsiębiorstwu Wielobranżowemu "C.Ł." S.A. w Ł. o zasądzenie renty wyrównawczej, nie obciążając go kosztami procesu.

Sąd Rejonowy oparł się na następujących ustaleniach faktycznych: Stanisław M. uległ wypadkowi przy pracy w pozwanym Przedsiębiorstwie w dniu 27 września 1981 r. Decyzją z dnia 7 sierpnia 1991 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. przyznał powodowi rentę inwalidzką według III grupy inwalidów w związku z tym wypadkiem. W dniu 31 grudnia 1991 roku powód wniósł do Sądu Rejonowego w Łodzi pozew skierowany przeciwko pozwanemu o zasądzenie renty uzupełniającej oraz o odszkodowanie z powodu pogorszenia się następstw tego wypadku. Na rozprawie w dniu 4 marca 1992 r., Stanisław M. za zgodą strony pozwanej

, cofnął pozew o rentę z uwagi na upływ 10-letniego terminu przedawnienia. Postanowieniem, zawartym w wyroku z dnia 8 czerwca 1993 r. [...], Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w Łodzi umorzył postępowanie w tym zakresie.

Sąd Rejonowy - w rozpatrywanej sprawie - przyjął zgodnie z zarzutem strony pozwanej, że roszczenie powoda o rentę wyrównawczą uległo przedawnieniu stosownie do przepisu art. 442 § 1 KC stanowiącego, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, przedawnia się z upływem 3 lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, najpóźniej jednak z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Zdaniem Sądu, powód dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia w 1981 r., ponieważ jednak wówczas prawo nie przewidywało możliwości dochodzenia, na podstawie przepisów prawa cywilnego, roszczeń z tytułu wypadków przy pracy, bieg terminu przedawnienia nie mógł rozpocząć się przed dniem 1 stycznia 1990 r. Sąd przyjął, że: "W przedmiotowej sprawie bieg terminu przedawnienia rozpoczął się w dniu 7 sierpnia 1991 r., kiedy została wydana decyzja o przyznaniu powodowi renty inwalidzkiej. Od tego dnia powód mógł stwierdzić, czy przyznane mu świadczenie wyczerpuje jego roszczenie z tytułu wypadku przy pracy".

Sąd Rejonowy uznał, że wniesiony w dniu 31 grudnia 1991 r. pozew o zasądzenie renty wyrównawczej, nie wywołuje żadnych skutków prawnych wobec jego cofnięcia, nie powoduje też przerwania biegu terminu przedawnienia w myśl art. 123 § 1 KC, w konsekwencji roszczenie powoda przedawniło się w dniu 8 sierpnia 1994 r. Powód wniósł pozew w przedmiotowej sprawie 19 czerwca 1995 r., a zatem po upływie tego terminu. Wobec nie zrzeczenia się przez pozwanych korzystania z zarzutu przedawnienia i podniesienia go w toku procesu, Sąd Rejonowy oddalił powództwo. Na podstawie art. 102 KPC Sąd Rejonowy nie obciążył powoda kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną.

Powyższy wyrok zaskarżył Stanisław M. zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że powód cofnął pozew w sprawie [...], choć w istocie nie miał on takiego zamiaru. Skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa na okoliczność, czy był on w stanie świadomości i swobodnie podjął decyzję w przedmiocie cofnięcia pozwu w powyższej sprawie.

Z apelacji wynika pośrednio, że powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie renty wyrównawczej.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi, wyrokiem z dnia 16 kwietnia 1997 r. [...], oddalił apelację powoda dzieląc zarówno ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd pierwszej instancji, jak i pogląd prawny wyrażony w zaskarżonym wyroku. W uzasadnieniu swego wyroku Sąd ten podkreślił, że: "Powód mógł zaskarżyć postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie [...] o ile kwestionował okoliczności cofnięcia pozwu lub zgodność tej czynności z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Stanisław M. nie wniósł jednak zażalenia na postanowienie w tym przedmiocie. Dlatego też w niniejszej sprawie nie może on już kwestionować faktu, że powództwo w sprawie [...] zostało cofnięte, postępowanie umorzone w zakresie roszczenia o rentę wyrównawczą."

Z tego również względu Sąd Wojewódzki nie uznał za celowe dopuszczenie wnioskowanego w apelacji dowodu z opinii biegłego psychologa.

W kasacji wniesionej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 16 kwietnia 1997 r., pełnomocnik powoda zarzucając: "1) naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy (art. 393¹ KPC), a w szczególności naruszenie art. 5 i art. 327 § 1 KPC - poprzez nieudzielenie powodowi działającemu bez adwokata wskazówek i pouczeń, iż cofnięcie w dniu 4 marca 1992 r. pozwu o rentę zamknie mu drogę o dochodzenie roszczenia o rentę wyrównawczą, 2) naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 444 § 2 KC w zw. z art. 300 KP", wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Wojewódzkiemu w Łodzi, przy uwzględnieniu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Rozpoznając sprawę w granicach kasacji Sąd Najwyższy wziął pod uwagę co następuje:

Rozpatrywana kasacja jest nieuzasadniona. Chybionym jest zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, w szczególności przepisów art. 5 i 327 § 1 KPC. Przepisy te regulują obowiązki Sądu orzekającego wobec strony działającej bez adwokata, jednakże ten zarzut kasacyjny dotyczy wyłącznie

postępowania sądowego w sprawie [...] zakończonej prawomocnym orzeczeniem z dnia 4 marca 1992 r. W uzasadnieniu wniesionej kasacji ani jednym zdaniem nie wykazano naruszenia jakichkolwiek przepisów postępowania przez Sąd orzekający w rozpatrywanej sprawie, zakończonej wydaniem zaskarżonego wyroku.

Nie stanowi usprawiedliwionej podstawy kasacyjnej, w rozumieniu przepisu art. 393¹ pkt 2 KPC zarzut naruszenia przepisów postępowania do jakiego doszło w innej, prawomocnie zakończonej sprawie.

Zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez niezastosowanie przepisów art. 444 § 2 KC w związku z art. 300 KP nie został w kasacji uzasadniony. Przepis art. 444 § 2 KC określa przesłanki, których spełnienie uzasadnia żądanie przyznania osobie poszkodowanej odpowiedniej renty od zobowiązanego do naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym; przepis art. 300 KP określa zasady stosowania prawa cywilnego w sprawach z zakresu prawa pracy. Wnoszący kasację nie wskazał w jaki sposób zaskarżony wyrok narusza te przepisy. Oddalenie powództwa czyli odmowa przyznania powodowi żądanego świadczenia nie stanowi podstawy uznania za zasadny zarzutu naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego za zasadny, skoro w kasacji nie przytoczonego żadnego wywodu prawnego dla wykazania prawidłowości odmiennego stanowiska niż to, które przyjęto w zaskarżonym wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, wobec braku usprawiedliwionych podstaw, na podstawie przepisu art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji.

=====